

Paa den særlige Generalforsamling af Stamaktionærer maa Afstemningen ske efter Reglerne i Bankens gamle Statutter §§ 10 og 13, altsaa navnlig saaledes at Stemmerne beregnes efter Skalaen i § 10, idet de der nævnte Aktiebeløb maa nedsættes til $\frac{1}{10}$, og at Stemmeret kun tilkommer de Aktionærer, som mindst 3 Maaneder forinden har ladet deres Aktier notere paa deres Navn i Bankens Bøger eller indskrive paa deres Navn (jfr. § 4) og derhos senest Dagen forud har erholdt Adgangskort og Stemmeseddel udleveret.

Ved Statuttillæggets § 7, 1. Stk. er det ganske vist bestemt, at bl. a. Statutternes § 5—15 indtil videre træder ud af Kraft, og dette kunde læses saaledes, at de træder ud af Kraft, indtil det atter bestemmes, at de skal sættes i Kraft. Men herimod taler, at der i 1922 ikke var nogen som helst Grund til at rokke ved Forholdet mellem de gamle Aktionærer. Hverken Staten eller Præferenceaktionærerne havde nogen Interesse heri, og de gamle Aktionærer kunde med Føje opfatte Statuttillæget saaledes, at det kun gjorde Indgreb i deres Retsstilling i det Omfang, hvori det fandtes nødvendigt for at gennemføre Rekonstruktionen. De gamle Afstemningsregler betød en kraftig Beskyttelse af de smaa og faste Aktionærer, og det er sikkert aldrig faldet dem ind, at de i 1922 gav Afkald paa denne Beskyttelse. En saa vigtig Ændring maa udtrykkes klarere. Ordene „indtil videre“ synes, navnlig naar de sammenholdes med, at Statuttillæget kaldes „midlertidigt“, ogsaa naturligt at kunne forstaas i Overensstemmelse med det her antagne.

Statuttillæggets § 7, 2. Stk., hvorefter det, naar Præferenceaktiekapitalen er indløst, paahviler Bankraadet at indkalde de ordinære Aktionærer til en Generalforsamling angaaende Tilvejebringelsen af nye Vedtægter for Banken, kan heller ikke siges at forudsætte, at ingen af de midlertidig ophævede Statutbestemmelser træder i Kraft uden ny Vedtagelse. Reglen har sin tilstrækkelige Forklaring i, at der jo nødvendigvis maatte ske en Ændring af de gamle Statutters Regler om Aktiekapitalen, ligesom Reglerne om Bankens Ledelse naturlig maatte ændres.

Endelig bemærkes, at der ikke kan være Tale om, at Præferenceaktionærernes Generalforsamling skulde kunne vedtage ændrede Regler om Stamaktionærernes Stemmeret, og at saadanne Regler heller ikke kan fastsættes af Handelsministeren i Medfør af Statuttillæggets § 5, 2. Stk. Naar det her hedder, at „de nærmere Regler om Afholdelse af Generalforsamlinger samt om Aktionærernes Deltagelse i Generalforsamlingerne fastsættes i et af Handelsministeren efter Indstilling af Bankraadet udfærdiget Reglement“, maa det paa Grund af Sammenhængen med § 5, 1. Stk. antages, at der kun sigtes til Generalforsamlinger af Præferenceaktionærerne. Det er ogsaa den naturlige Opfattelse af Statuttillæget, jfr. særlig § 7, 2. Stk., at Banken, naar Præferenceaktiekapitalen er helt indløst, atter er de gamle Aktionærers fri Ejendom, og at der overhovedet ikke kan gøres yderligere Indgreb i de gamle Aktionærers Retsstilling uden deres Samtykke. Heller ikke § 4 i Loven af 21. September 1922 kan forstaas saaledes, at den tillægger Handelsministeren Beføjelse til paa egen Haand at ændre Vedtægterne for Landmandsbanken. Dersom Afstemningsreglerne i de gamle Statutter ikke skulde anvendes, maatte man følge almindelige aktieretlige Grundsætninger, hvorefter den simple talmæssige Majoritet maatte være afgørende.

Af det ovenfor udviklede følger det, at man ogsaa maa anvende Reglen i de gamle Statutters § 13. Da Nedskrivningen maa betragtes som en Forandring i Statutterne, kan den ikke vedtages af Stamaktionærerne uden med $\frac{2}{3}$ Majoritet, og naar $\frac{1}{3}$ af Stamaktiekapitalen er repræsenteret paa Generalforsamlingen. Reglen i § 13 om, at simpel Stemmeret er nok, naar det drejer sig om Forslag fra „Bankraad“ kan efter vor Formening ikke anvendes paa Forslag fra det i Medfør af Statuttillæggets § 5 fungerende „Bankraad“, der ikke er valgt af Stamaktionærerne og derfor ikke betyder den samme Garanti for dem som Bankraadet ifølge de gamle Statutters § 14.